

ER ZIJN ZO VAN DIE DAGEN DIE NET IETS ANDERS ZIJN ALS ANDERE....

OVER EEN WERKBEZOEK AAN DE SEMOY ¹

Michel Degré, C.I.N., Rue du Moulin 18, F-08800 Hautes-Rivières, Frankrijk.

Die ochtend ontvangen we twee bezoekers. We willen hen meenemen naar een paar gebieden die symbool staan voor wat er gerealiseerd wordt in het kader van het rivier- en landschapscontract langs de Semoy.

De deur staat open terwijl we koffie drinken; de bakker die langskomt zorgt voor een aanvulling in de vorm van gebak. Later komen de postbode en de kruidenier de laatste-nieuws-bezorging-aan-huis vervolledigen.

Het eerste terrein, een open plek op een plateau halverwege de helling, duikt samen met ons op boven het wolkendek (figuur 1). Elk stukje dat onthuld wordt, voegt perspectieven toe aan een ruimte waarvan men dacht dat ze eindig was. Een silhouet glijdt tussen

de bomen in een verlate mistflard. Vier lijsters – zanglijsters – worden uit de lucht geplukt. Wel erg dichtbij deze dode natuur.

Onze stappen hebben de zilveren dauw doen verdwijnen. Ze hebben het pad gekruist van een filosoferende eigenaar en van nog iemand, hierheen gekomen om te proeven van deze prille herfstochtend. Ze hopen dat de paarden terugkeren deze winter, vertellen ze, voor zichzelf, voor het onderhoud van hun terrein en voor ... ja, voor alles!

Naar de Semoy, waar we stoppen bij de paarden (figuur 2). De Koniks die we hierheen gehaald hebben om de ruigte in bedwang te houden, zijn op post; methodisch met gras en kruiden, cynisch met droge planten en zaden:

FIGUUR 1
De mist trekt weg van Les Echameaux (foto: Martine Lejeune).

FIGUUR 2
Een van de Semoy-Koniks (foto: Martine Lejeune).

FIGUUR 3
Een rotswand "waar de mossen vanaf druipen" (foto: Martine Lejeune).

hiervoor wachten ze wel de winter af. Aaien, verstandhouding met de kudde.

Middag. Terrasje, lunch, loom overvliegende zwanen, kreten van ijsvogels.

En om weer op dreef te komen, zomaar een doorgangetje tussen de weg en de ex-spoorlijn, merkstenen die naar de doorwaadbare plaats leiden, lindebomen aan het stationnetje, een watermolen, een hele school Barbelen, een strandje waar kinderen al spelend tot middenin de rivier kunnen komen, een visser, rode bootjes die met hele ladingen uit een meander te voorschijn komen ...

We ontmoeten een landschapsarchitect die zich samen met een boomkweker-plantkundige in de omgeving verdiept.

"Die rotsen, waar mossen en varens letterlijk van afdruipten zouden kunnen nagemaakt worden als welkomstsymbool voor ieder die het dorp binnenrijdt" (figuur 3). "Er is zoveel natuur te tonen hier".

Een straatje, nauwelijks te vinden tussen twee hoge heggen, leidt naar een hellinkje waar een overdekte fontein – een oude wasplaats – prijkt. Een wasvrouw rust uit. Echt waar! Ze herhaalt voor ons de gebaren die de reden zijn van haar aanwezigheid hier; de drie wasmachines die ze thuis heeft hebben geen enkel belang. Het is een dolle wirwar van kleuren en water die onderhouden wordt omdat men er zin in heeft.

Er is een demon die met de tijd speelt en we stoppen op het plateau, bij een andere kudde, bezig met de hebzucht van het bos over de okerkleurige graslanden in te perken. Een klas heeft net het gebied bezocht. Het enthousiasme weerspiegelt de kracht van de ontdekking. Vragen, waarop de leerlingen echte antwoorden verwachten, komen nog. De begeleider neemt ze mee in zijn gevolg en laat de kust vrij voor de laatste gesprekken van de zon en de wind, nog versterkt door de grote massa varens en Pijpestrootje.

Neen, dit was geen vooraf geprogrammeerde dag! Zelfs dat niet! Het was simpelweg een gewone dag in een gebied waar ideeën/beslissingen/acties elkaar soms vinden en ons inhalen. En als dat gebeurt op de dag dat je er bent, dan ben je erbij!

NOOT

1. Oorspronkelijke tekst in het Frans; vertaling Martine Lejeune.